

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 22 DECEMBER.

Gemeenteraad van Tongeren.

Openbare zitting, 24 zaterdag december 1870, om 5 uren 's avonds.

1° Installatie van MM. Perreau als schepen en van Ghinéau als raadslid.

2° Goedkeuring der aanbesteding van den stadsslijk en der weg- en meetrechten.

3° Verhuring der gemeente goederen genaamd de Stadsmotten.

Oorlogsberichten.

Een kleine lichtstraal flinkt weder in de donkere winterlucht: een gewichtig nieuws wordt heden gemeld uit Londen en uit andere hoofdsteden.

De *Morning-Post*, een der grootste en best ingelichte Londense dagbladen, verzekert dat nieuwe onderhandelingen geopend zijn ter bewerking eens wapenstilstands tusschen de Duitschers en de Franschen, met inzicht om daarop aanstonds een Europeesch Congres bijeen te roepen, welk de voorwaarden van den vrede aan beide oorlogvoerende volkeren zou voorstellen en trachten te doen aanvaarden.

Deze nieuwe voorstellen worden ondersteund door al de onzijdige Mogendheden, en alles schijnt af te hangen van de beslissing welke in het pruisische hoofdkwartier te Versailles genomen zal worden door koning Wilhelm van Pruisen en zijne Duitsche bondgenooten, wier antwoord op die voorstellen met een levendig ongeduld te gemoet wordt gezien.

De Mogendheden zien klaar, dat geen ander middel overblijft om een einde te stellen aan dien gruwelijke uitroeiings- en verwoestingsoorlog, aan die goddelooze bloedvergietingen welke zonder reden of noodwendigheid zoo hardnekkig worden voortgezet. Het is voorzeker hun heiligen plicht, alle mogelijke middelen tewerk te stellen om eenen wapenstilstand en daarna den vrede te verkrijgen.

Onderwijl duren de gevechten voort langs de rivier de Loire, alwaar de legercorpsen van prins Frederik-Karl versterkt zijn geworden door de troepen van generaal von Manteuffel, die grootendeels Noord-Frankrijk verlaten hebben.

De stad Vendôme is den 16 dezer maand, na een scherp gevecht, door de Pruisen bezet; den volgende dag namen zij Epusay, alwaar ze 230 krijgsgevangenen maakten. Te Droul, in de nabijheid van Chartres, heeft een hardnekkige slag plaats gehad, waarin van weerszijden veel doden en gekwetsten zijn gevallen.

Den verschanst kamp met 10,000 pruisen bevindt zich te Candé, met voorposten en veroorbare bruggen te Pont-Leroy.

De veldslag bij Vendôme schijnt zeer geweldig te zijn geweest. De Pruisen bezetteden de hoogten langs den linker oever der Loire met verscheidene batterijen grof geschut; ook waren zij meester van den ijzeren weg op den rechteroever. De fransche troepen, aangevoerd door generaal Chanzy, na de bruggen over die rivier aldaar vernietigd te hebben, leverden eenen hardnekkigen slag, die eilaas weder zeer bloedig is geweest.

De pruisische depeches schrijven zich de zegespraal toe. Luidens de telegrams uit Bordeaux, hebben de Franschen den vijand aldaar gevoelige verliezen toegebracht, en is de stad Dijon door de Duitschers ontruimd geworden. Die berichten voegen erbij dat de toestand der legercorpsen van generaal Chanzy uitmuntend is, en dezelve uit het Noorden versterkt zullen worden.

De voorhoede der Franschen bevond zich eergisteren te Roye en Montdidier; hun hoofdkwartier te Corbie, in Picardie, 4 uren van zijde Amiens, welks fort maar door 700 Pruisen bezet blijft. De hoofdmacht der Pruisen ligt tusschen Chauny en Clermont.

Corbie is de eerste spoorwegstation, aan gene zijde der stad Amiens, op den Noorder ijzeren weg. Montdidier en Roye liggen langs de groote wegen van Amiens naar Compiègne en Noyon, op de rivier de Oise. Clermont ligt op 20 kilometers afstand van daar.

Sinds den 4 december, hebben er gerne belangrijke gebeurtenissen rond de stad Parijs plaats gehad. Zowel in de forten als bij de Pruisen blijft alles zwijgend, en men zou zeggen dat de oorlogvoerende legers in hunne winterkwartieren liggen, in afwachting eener betere luchtgesteldheid voor de herneming van den strijd.

Sinds eenige dagen, nogtans, bemerkt men

het plan van 't hoofdkwartier der Pruisen om allens de groote strijdmachten der Duitschers bij Versailles saam te hoopen, de belegeringsbatterijen te vollalligen en zich aldus voor den aanval tegen de forten en de hoofdstad geheel en al bereid te maken.

Van den anderen kant, versterken de parijzische troepen hunne reeds ingenomen standpunten buiten Parijs, en vooral dat van Vincennes, alwaar zij den hevigesten aanval des vijands verwachtten en zich gereed maken tot eenen ontzaglijken wederstand.

Men ziet klaar dat de twee laatste en beslissende bloedige worstelingen plaats zullen hebben bij de Loire en bij Parijs, en dat die gebeurtenissen zich niet lang meer zullen doen wachten.

Eene belangrijke plechtigheid heeft eergisteren plaats gehad in het pruisisch hoofdkwartier te Versailles. Koning Wilhelm heeft aldaar de deputatie van den Rijksdag ontvangen, die hem het adres van het Deutsche Parlement kwam aanbieden. Al de deutsche Vorsten en pruisische prinszen waren daarbij tegenwoordig.

Luidens de Berlijner *Kreuzzeitung*, het hofblad, zal de uitroeping van het deutsche keizerrijk met den keizer niet gevolgd worden door de plechtigheid der kroning. De titel van keizer moet geene andere beteekenis hebben dan degene der Duitsche eenheid en geheet blijven aan de kroon van Pruisen, als hoofd van het Deutsche Bondgenootschap. Het wapenschild van den keizer-koning Wilhelm zal voortaan de vereenigde deutsche kleuren dragen.

De koning van Nederland heeft plechtig beloofd de onafhankelijkheid en 't zelfbestaan van 't groothertogdom Luxemburg te zullen handhaven.

De Luxemburgsche studenten aan de genetsche Hoogeschool hebben in-gelijks eene protestatie gezonden tegen de inlijvingsplannen van Pruisen.

Die kwestie, even als de door Rusland opgeworpen twistappel over de vrije vaart op de Zwarte zee, zullen ongetwijfeld ook bepleit en vreedzaam veroffend kunnen worden, ingeval de vereeniging van een Europeesch Congres ditmaal moge gelukken.

Wij gelooven echter gezinszins dat Engeland, uithoofde van dit geschil, de waagkausen eens algemeenen oorlogs zou willen inloopen. Doch hoe klein van omvang, toonen de Luxemburgers dat zij met warme vaderlandsliefde beziel en besloten zijn hunne rechtvaardige zaak, hunne vrijheid en onafhankelijkheid onverschrokken te handhaven en te verdedigen.

Terwijl de twee vijandelijke legers langs de rivier de Loire met afwisselende kansen elkander bestrijden, en de generaal von Werder verleden zondag, na een vrij hevig gevecht, het stadje Nuits ingenomen en bezet heeft, alwaar hij 600 krijgsgevangenen heeft gemaakt en in welk gevecht prins Wilhelm van Baden en generaal von Glumer gekwetst zijn geworden, gaat de koning van Pruisen voort met de samenhooping en versterking der belegeringsstroepen rond Parijs. De oproep van 150,000 mannen reservetroepen, uit den 2° ban der landweer of burgerwacht genomen, bewijst dat de versche strijdmachten, het eigenlijke krijgslager, in Duitschland uitgeput zijn, en men den laatste troef moet spelen om Parijs ingesloten te houden en, des noods, aan te randen.

Die oproep duidt insgelijks aan dat generaal von Moltke het belegerend leger rond Parijs te zwak beschouwt om het ontzagelijke werk van aanval en beschietsing te ondernemen.

Naar het gevoelen zijner eigene staf-officieren zouden een paar uitvallen der Parijzische legers met betere plannen en sterkere strijdmacht, de Duitschers kunnen dwingen om het beleg van Parijs op te heffen, en meer verwijderde standpunten van de hoofdstad te bezetten.

Men begint in het pruisische hoofdkwartier nu duidelijk te bemerken dat de krachten der belegerden veel sterker zijn dan degenen der belegeraars: dergelijke toestand biedt inderdaad een gevaar aan voor deze laatste.

Daarbij is het nu een stellig gekend feit dat de Duitschers de beschietsing der forten niet kunnen beginnen, om reden hunne batterijen grof geschut daarvoor nog niet allen geplant zijn, en men hietoe nog wel eene maand tijds noodig zal hebben.

Van Bismark heeft, in strijd met de plannen van generaal von Moltke, zulk vast geloof gehad in de dadelijke gevolgen van eenen hongersnood binnen Parijs, dat er tot heden nog maar 500 belegeringskanonnen zijn toegekomen, meest allen voor 24 ponders, met dewelken men niets uitrichten kan tegen de Mont Valérien.

Voor de gedeeltelijke belegering eener vesting, gelijk bij Straatsburg, zou dat geschut kunnen dienen; maar voor den aanval tegen de Parijzer

forten, zijn even zware en verre dragende kanonnen benoedigd als degenen met dewelken men zich in die forten verdedigt; anderszins zouden de aanvallende batterijen alras stuk geschoten zijn.

De forten bezitten versterkte fronten of voor-kanten, elk bewapend met 20 tot 24 kanonnen, meest allen voor 70ponders, en die eene veel verdere dracht hebben dan de pruisische krupkanonnen voor 24ponders. Behalve de van zichzelf sterke Mont-Valérien, wordt elk fort gedeelt, en desnoods verdedigd, door het vuur van twee andere forten, derwijze dat de vijandelijke batterijen, tegen een der forten gericht, bloed zouden staan aan een gekruist vuur van 60 tot 70 kanonnen.

Men begrijpt, overigens, in het deutsche hoofdkwartier dat het werpen van eenige vuurhomen op de stad Parijs, een geheel nuttelooze maatregel zoude zijn. De voorzorgen daartegen zijn in de belegerde stede genomen: de blusdienst is er goed ingericht. Daarbij kunnen de twee monsterkanonnen, onlangs op den Mont-Valérien geplaatst, Versailles bereiken. De prefectuur te Versailles, in dewelke de koning van Pruisen zijn verblijf houdt, kan beschoten worden uit de buitenwerken van dat fort. Eenige kogels, uit het fort zelf geschoten, zijn gevallen dicht bij Marly, op eenen afstand van vier fransche mijlen.

De Franschen hebben onlangs, zoo men weet verdedigingswerken gemaakt op eene mijle dichter bij de pruisische strijdlijnen, en hunne kanonnen zoo verre vooruit geplaatst. Die werken zijn insgelijks maar ruim vier mijlen van Versailles gelegen en zouden des noods deze plaats kunnen beschieten.

Ziedaar den toestand des belegs van Parijs, door een bevoegd deskundig officier der Pruisen zelven afgescheit.

De gesteldheid binnen de fransche hoofdstad is geheel anders, dan men die vroeger heeft afgeschetst, vooral onder betrek van voedsel en eensgezindheid.

De laatste depeches uit Parijs, per luchtbol gisteren in Bordeaux terugkomen, melden dat er vleesch en brood in-groezamen voorraad is om zonder verminderde uitdelingen, minstens nog een paar maanden weersand te kunnen bieden; dat de beste orde en eensgezindheid thans heerschen in leger en burgerij, meer dan ooit besloten om zich tot het uiterste tegen den overwerldigenden vijand te verdedigen.

In Pruisen en gansch Duitschland begint de onverschuldte lange duur van den oorlog, het vreeslijk bloedvergieten, de toenemende nood en armoede, door de afwezigheid van het bedrijvig deel der bevolkingen te weeg gebracht, het verlies van dierbare betrekkingen, overal de misnoegdheid, de klachten, zelfs het verzet op te wekken. Men heeft dezer dagen gezien, hoe men met geweld en mishandeling een deel der mannen van den 2° ban der burgerwacht in de wagens heeft moeten werpen, om ze met geweld naar het oorlogstoneel voort te slepen.

De gebeden, die jammerklachten der schreiende moeders en vaders, van duizendtallen weduwen en weezen, doen zich overal luide hooren; het zijn zooveel waakroepende stemmen, die Godes straffende hand kunnen trekken op hen, die noodeloos zooveel nuttige en noodzakelijke menschenlevens moedwillig doen vermoorden en vernietigen...

Het straatje hoop op een spoedigen wapenstilstand, eilaas! weer bijna verdwenen. Mag men geloof slaan aan de berichten der Londener *Daily News*, dan zou het Engelse Straatsbestuur, hoe varig het ook naar 't herstel van den vrede wensche, nog geen hoop hebben deszelfs pogingen voor het sluiten eens wapenstilstand en de bijeenroeping van een Congres, met goeden uitslag bekroomd te zien.

Mont-Mesly en Champigny.

Aan een duitsch blad schrijft men uit Chateau-Ferrières, omtrent het gevecht bij Mont-Mesly en Champigny. « Niets trauriger in de wereld dan het bezek op het slagveld in den morgen na een bloedig gevecht. Dit moest ik den 1° ondervinden. De nacht, te Corny doorgebracht op de inbeslag genomen groen fluweelen zofa's uit het kasteel Pompadour, dat eens de eigendom en de woonplaats was van de weelderige minnares van Lodewijk XV, bleef tot onze verwondering en vroege ongestoord.

» Toen ik den 11 oktober met de zware Maagdenburger kanonnen voor het eerst op deze plaats de Seine overtrok, jubelde het in mijn binnenste dat ik nog tijdig genoeg te Versailles was aangekomen om den roemrijken intocht van het vereenigde deutsche leger bij te wonen binnen Parijs, het trotsche schoone Parijs, dat ik van de

hoogte van Villeneuve, zoo prachtig door de zon bestraald, voor mij zag uitgestrekt.

» En nu na verloop van vele weken, was daar weer een gejoel en een gedrang op de brug bij Villeneuve, waarnevens middelerwijl nog eens tweede noodbrug was gelegd — maar het was geen belegeringsgeschut, zeker van de overwinning, dat reeds na drie dagen Parijs zou dwingen, voor het juichende en zegeprelende Duitschland zijne poorten te openen.

» Neen, het waren pruisische soldaten en veldstukken, die hunne deerlijk in 't nauw gebrachte saksische en pruisische broeders ter hulp snelden: het 2° Greifswalder bataillon jagers, het 42^e regiment uit Stralsund, het 49^e uit Brombergen en Gnussen en de Colberger veldartillerie. Te Valenton zag ik de eerste doden en gekwetsten van het gisteren geleverde gevecht.

» Daar lagen Franschen, Pruisen en Wurtembergers in eene prachtige tuinzaal met groote spiegels aan de muren, die alles eenvoudig weerkaatsen, en zes voet hooge vergulde porcelainen kandelaars; vrienden en vijanden lagen eendrachtig naast elkander, op het bloedige strooi, in grooten haast verbonden, in noord- en zuid-duitsche dialecten en met franschen tongval klagend en jammerend en smeekend om een koelen dronk, tot lalenis voor hunne brandende tongen en drooge lippen, en met de oogen starlings op u gericht, als smeekten zij u met zachte hand hun gewond been of lammen arm in eene minder pijnlijke positie te leggen! Sommigen in deze steunende en kermende rijen waren stil, doodstil! Hunne gelaatstreken kon ik niet zien. Zij waren bedekt met groote bladen papier uit de bekende parijse geillustreerde bladen: *Journal amusant* en *Journal pour rire*, welke de soldaten maar het eerst uit de bibliotheek kunnen nemen. Vreeselijk!...

» — Waaron zijn hunne gezichten bedekt? vroeg ik aan de Wurtembergische soldaten met het roode kruis op de lichte grijze uniform.

» — Zij zijn doezen nacht gestorven.

» — En toch liggen zij tusschen de levenden, — en eene koude rilling overviel mij.

» — Ja, want ook die zullen 't niet lang meer maken. Wij hebben zoo veel te doen met de gekwetsten, dat wij aan het begraven der doden nog niet denken kunnen!

» Tegen den middag bezocht ik het slagveld. De grond was hard en slijberig van het vriezen, en de zon wierp een purperen glans op de bevrozen bloedklompen en bloeddruppels, die zoo afschuwelijk prachtig vonkelden op den grond of aan eenige met ijzel overdekte blaaren van peeen en rapenloof, of aan onkruid of aan enkele gekrookte grashalmen. Hare likkerende stralen werden weerkaatst door zoo vele honderden, ja duizenden overal verspreid liggende helmen, sabels, bajonnetten, kookketels, veldflesschen, patroontesschen en meer andere voorwerpen... van doode soldaten.

» Den eersten doode vond ik op nauwelijks 100 schreden achter Valenton, naast eene strooimijt. Het was een pruisisch reserve-man van het 46^e, eene sterke gestalte met vallen baard, die de rij opende van de overgrote massa lijken, welke ik op dien kouden winterdag op het bevrozen slagveld van Mont-Mesly zag liggen, en die mij allen door de uitdrukking hunner wezens-trekken, uit den inhoud der ransels en der links en rechts verspreide brieven, lange en treffende geschiedenissen vertelden.

» Aan den rand van het bosch bij Valenton lagen slechts pruisische lijken, en verder op, in meer dichte rijen de teruggeslagen doode fransche. Bij velen dezer lijken trok het mijne bijzondere aandacht dat de eene arm een weinig gekromd en hoog in de lucht stak — in den doodstrijd en het doodslijden ten hemel opgeheven en zoo verstijfd!... O, die bleeke, stijve, aanklagende handen met de gebalde vuist, of krachtige uitgespreide vingers, staan mij nog voortdurend voor den geest! Wanneer de schandelijke bewerkers van dezen rampzaligen oorlog die handen gezien hebben, moeten zij zich vastklampen aan die eigenbaatzuchtige harten, en ze dag noch nacht loslaten, zelfs niet in het uur der dood!

» Ook de fransche ransels lagen daar, open gereten, doorwoeld en uitgeschud. En die ransels gaven mij de stellige overtuiging, dat Parijs nog niet in de eerste weken aan hongersnood sterven zal: Zij waren volgekropt met groote witte brooden, rijst, koffie en suiker. Ik zag ransels, die ten minste 2 pond koffie inhielden, en in vele blikken ketels lagen stukken rauw vleesch. Ieder Franschman was voor zes dagen rijkelijk van proviand voorzien. En de gevangenen zagen er ook in 't geheel niet hongerig uit; hongerige soldaten vechten ook niet zoals de Franschen dit in de laatste dagen gedaan hebben. En de moraal daarvan is: wij zullen zonder onze groote kanonnen van Villa-Gaubay, Parijs zoo spoedig niet krijgen, en inmiddels tappen ons de Franschen, door hunne voortdurende, kleine, hevige uitvallen, zoo langzamerhand ons beste bloed af!